

11a expedició del GECT

Serralada dels Alps (Suïssa - Itàlia)

Massís del Monte Rosa

Cims aconseguits (10):	Punta Giordani	4.046 m
	Piràmide Vincent	4.215 m
	Corno Nero	4.322 m
	Ludwigshöhe	4.341 m
	Punta Parrot o Parrotspitze	4.432 m
	Punta Gnifetti o Signalkuppe	4.554 m
	Punta Zumstein o Zumsteinspitze	4.563 m
	Grenzgipfel	4.618 m
	Ostspitze	4.630 m
	Punta Dufour o Dufourspitze	4.634 m

Dates: 8 al 14 de juliol de 1991

Participants: Meli Carrilero, Lluís Díaz, Balta Sánchez.

El Monte Rosa és un massís mític dels Alps del Valais a cavall entre Suïssa i Itàlia. Cap membre del nostre Grup hi havia estat abans i després de documentar-nos vam decidir atacar-lo pel vessant italià (sud).

Dilluns 8 de juliol. Fem 13 hores d'autopista, 1.235 km en total, entre Reus i el poblet italià d'Alagna Valsesia, passant pel sud de França. **Ens instal·lem al càmping**

de la bonica població. Els restaurants típics ofereixen polenta, l'especialitat local.

Dimarts dia 9. Després de preparar tot el material, prenem el telefèric que ens deixa a la Punta Indren, a 3.153 metres. Aquí hi ha una estació d'esquí que funciona també a l'estiu, damunt la gelera del mateix nom, que hem de creuar. Una paret de roca equipada amb trams de escala, cordes i baranes ens permet pujar a la gelera de Lis i

en poc més de 90 minuts al **Refugi Gnifetti, a 3.647 m.** El temps tapat s'ha desfermat en pluja i una bona calamarsada, llamps i trons.

Dimecres 10. A les 4 de la matinada ens llevem. Després d'esmorzar, sortim encordats a la gelera de Lis que creuem en diagonal fins l'esperó que baixa de la Piràmide Vincent. El pugem una estona per roca glaçada i després fem un delicat flanqueig a la dreta per neu dura i inclinada fins **la Punta Giordani, de 4.046 metres.** Per la nostra companya Meli és el seu primer quatre mil i tots ho celebrem. El dia és clar i amb bona previsió.

La visió sobre la cara sud del massís és espectacular. **L'aresta sud-est de la Piràmide Vincent** ens espera. Primer rodegem per l'esquerra un ronyó de roca glaçada. Quan el sol guanya alçada asseca la roca i ens facilita l'escalada. És un recorregut de 2n grau sostingut amb alguns passos de 3r. Anem tranquil·lament i el temps passa volant. Al migdia som al cim. Les boires que pugem ens aconsellen tornar al refugi fins l'endemà.

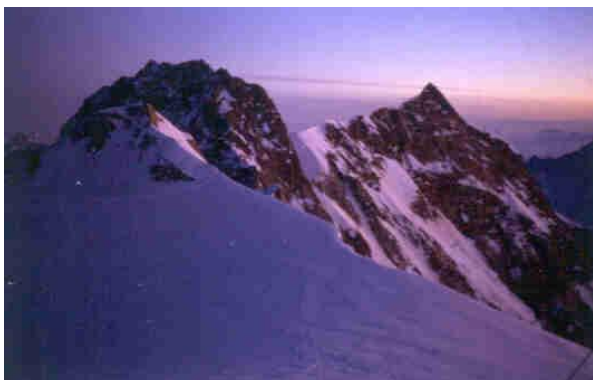
Dijous 11. Sortim de matinada a la gelera i la pugem sortejant les esquerdes i els sèracs. Passem pel costat del refugi-vivac del Balmenhorn i ataquem l'inclinada paret de neu de **la cara nord del Corno Nero, de 4.322 metres,** una muntanya de perfil agosarat i atractiu. Des del cim podem gaudir d'una vista esplèndida de la resta de cims què ens esperen. Seguirem

la travessa de la línia de la cresta pujant cada pic i baixant al coll següent.

El Ludwigshöhe és el primer pic que està just sobre la línia fronterera. Des del seu cim de 4.341 metres veiem sota nostre, a l'oest, el coll de Lis i l'esmolada aresta del Liskamm, atractiu i perillós. Cap al nord, el dos pics

que farem tot seguit, **la Punta Parrot o Parrotspitze i la Punta Gnifetti o Signalkuppe**, al cim de la qual, a 4.554 metres, hi ha la Cabana Regina Margherita el refugi més alt d'Europa on farem nit després d'un dia esgotador.

Divendres 12. Passar la nit tan amunt ens produeix mal de cap i inapetència, és el mal d'alçada. Sortim del refugi a les 5,15 i poc després veiem com el sol trenca la ratlla de l'horitzó en una matinada inoblidable. Tenim al davant el sostre del massís, **la Punta Zumstein o Zumsteinspitze, la Punta Dufour o Dufourspitze i el Nordend**. No hi ha cap cim que es

digui Monte Rosa, la Dufour és el punt culminant.

Des del refugi baixem fins el coll Gnifetti i iniciem la pujada de **la nevada aresta fronterera de la Punta Zumstein**. A la nostra dreta, les perilloses cornises de neu il·luminades pel sol naixent amaguen el precipici més alt dels Alps, la paret de Macugnaga, amb algunes de les vies glacials més exigents per escalar el Monte Rosa des d'Itàlia. En poc més de 45 minuts som al cim i tornem a crestejar per atacar la Punta Dufour.

Uns trams d'aresta mixta ens porten al Grenzgipfel, de 4.618 m un cim secundari. Seguim els 200 m de cresta, ara horitzontal, en direcció oest. Hi ha força passos de 3r amb un pati considerable que no permet errors i hem d'assegurar. El promontori de l'Ostspitze (4.630 m) és el darrer obstacle abans del punt més alt, **la Punta Dufour, de 4.634 m**, el tercer cim dels Alps, que

culmina els nostres esforços.

Tenim la sort d'un dia perfecte. La visió del paisatge és espectacular. Els rius de gel del **Grenzgletscher i el Gornergletscher** baixen cap a Zermatt. Els cims principals són clarament visibles. El Nordend és massa lluny. Només ens resta

tornar. Desgrimpem l'aresta amb quatre ràpels, tornem a passar per la Zumstein i tirem gelera del Lys avall fins el telefèric. Dos dies després som a casa després de passar per Chamonix.